

Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu

Str. Gheorghe Lazăr Nr. 1 – 3

Sibiu 550165

Tel: (+40) 269 215 352

cnglazar@gmail.com

www.cngl.eu

REFERENȚI

prof. dr. Gabriel Octavian Negrea – director

prof. Gabriela Săndulescu – director adjunct

prof. Săcelean Daniela

PROFESORI COORDONATORI:

Prof. Bedreagă Ana Maria

REDACTIE, TEHNOREDACȚIE și ARANJARE GRAFICĂ

Bercean Ioana, clasa a IX-a I

Frățilă Sara-Alexandra, clasa a VIII-a B

Loloiu Maia-Daniela, clasa a X-a E

Radu Larisa, clasa a VIII-a B

lyceum.cnglsibiu@gmail.com

Instagram: lyceum.cngl

Tiparul executat la Tipografia Bibliotecii Județene ASTRA Sibiu sub redacția Editurii Armanis

ISSN 3045 – 2678

ISSN-L 2821 – 5877

CUPRINS

<i>interviuri</i>	3
În dialog cu Raluca Ada Popa	5
<i>eseistică</i>	7
The Romani people in Europe	9
The Tibetan Cham Dance	13
Mythology Gods	15
<i>creație literară</i>	18
Etajul trei	20
Fireflies	21
PICTOPOEZII	22
<i>desene</i>	26
<i>proiecte</i>	30
O partitură la patru mâini	32
ANCHETĂ: La ce bun voluntariatul?	40
<i>recenzii</i>	44
Cronică de spectacol	46
„Vara în care mama a avut ochii verzi”	48
<i>fotografii</i>	50
Mulțumiri	55

interviuri

Excursie la Timișoara cu participare la evenimentul „Capitala Culturală cu Cătălin Ștefănescu” 2023

În dialog cu Raluca Ada Popa

În 18 iulie, împreună cu câțiva colegi, am participat la dialogul lui Cătălin Ștefănescu cu Raluca Popa, o româncă realizată în Statele Unite, profesor universitar și antreprenor.

Lucrează în domeniul securității computerelor, sistemelor și criptografiei aplicate, fiind co-fondatoare și co-directoare a RISELab și SkyLab la UC Berkeley, precum și co-fondatoare a două startup-uri de securitate cibernetică, Opaque Systems și PreVeil.

Dis de dimineață în ziua de marți ne-am suit în autocar cu doamna dirigintă și am pornit spre Timișoara, cu dorința de a o asculta pe sibianca fostă lăzăristă în interviu. Ni s-au promis câteva momente de conversație cu ea după terminarea dialogului oficial, moment pe care doream să-l fructificăm din plin. Era o onoare și o surpriză să vedem o fostă elevă a dirigintei noastre coborând de pe scenă după interviu pentru a ne răspunde la scurte întrebări care s-au născut în timpul ascultării emisiunii.

Raluca a plecat din România în State chiar după terminarea liceului și-a obținut doctoratul în informatică, precum și masteratul și două diplome de licență, în informatică și matematică la MIT, aflându-se și pe lista „35 innovators under 35” a revistei MIT technology review. Este multiplu laureată a celor mai prestigioase premii din domeniu. În România, Raluca a primit recent premiul de excelență românesc acordat de Consulatul Român la Los Angeles.

Voi încerca să redau indirect conversația purtată de noi cu Raluca Popa, fără să includ dialogul oficial cu Cătălin Ștefănescu.

„A fost grea luarea deciziei de a pleca în State? Știați exact ce doreați să faceți mai departe, după liceu?” „De ce America?” Raluca a spus că, într-adevăr, era pornită să plece din țară în America, unde i-a plăcut extrem de mult și unde s-a integrat foarte ușor. Era exact ce îmi trebuia, ne-a răspuns. La întrebarea „Care a fost cea mai mare provocare prin care ați trecut?” Raluca a răspuns că nu poate alege. Viața este plină de provocări. După ce treci de una, ai senzația că totul va merge ușor mai departe, însă nu poți decât să dai din nou peste altă provocare. Profesoara din Berkley, pe lângă drumul în carieră pe care și l-a croit, are și un soț și o fiică de aproape doi ani. „Cum reușiți să găsiți un balans între viața profesională și cea familială?” Raluca spune că timpul ei personal este de fapt timp petrecut cu familia. Când nu e la serviciu, este cu fetița ei. Ea respectă foarte strict un program de lucru și de timp cu familia, astfel încât să poată găsi un echilibru. De obicei se străduiește să facă *multitasking* pentru a comprima mai eficient activitățile de antreprenariat, câștigând timp. A recunoscut că folosește ChatGPT pentru a compune anumite e-mailuri formale, lucru care o fascinează și care îi ușurează munca. „În domeniul în care lucrați pare că o breșă în sistem sau o predicție făcută greșit poate să strice foarte mult din ce ați lucrat. Cum gestionați astfel de situații?” Securitatea cibernetică este destul de puternică, a zis ea. Nu e așa de ușor să se dărâme totul de la o mică eroare, nu este un sistem domino. Rețeaua este construită în așa fel încât să poată funcționa, chiar dacă anumite proiecte eșuează. Munca în domeniul securității cibernetice este în echipă, unde dacă greșești, ceilalți te pot susține până astupi gaura. „În prezent, cine/ce sunt mai periculoși – hackerii sau inteligența artificială?” Cu siguranță hackerii. Sunt oameni foarte inteligenți care sunt mai periculoși decât AI-ul. Acesta nu este suficient de priceput încă ca să ne sperie. Ralucăi îi place să se axeze pe partea constructivă a inteligenței artificiale, unde AI-ul este de încredere. „Credeți că vă mai întoarceți în Sibiu? Va fi posibilă vreo întâlnire cu dumneavoastră în care participă mai mulți elevi?” Da, ne-a spus că trece regulat prin România pentru a-și vizita părinții, iar recent a început să-și refacă relații pe care le pierduse în trecut. Poate vom mai avea ocazia să o întâlnim pe Raluca în Lazăr pentru a-i adresa întrebări despre securitatea cibernetică și despre antreprenariat.

Timofte Ana, clasa a XI-a I

eseistică

The Romani people in Europe

The Romani, also known as Gypsies, are an Indo-Aryan ethnic group who traditionally lived a nomadic lifestyle. Linguistic and genetic evidence suggests that the Roma people originated in the Indian subcontinent, their migration occurring around 1000 CE. The population moved west into the Persian Ghaznavid Empire and later into the Byzantine Empire, arriving in Europe around the 13th to 14th century. Although they are dispersed, their most concentrated populations are located in Europe (especially in the central, eastern, and southern areas), as well as western Asia (Wikipedia).

Despite their long residency within Europe however, they are still treated as foreigners and as fundamentally “racially different” from the rest (Mac Laughlin, 53). Historically, the debate surrounding the origins of Romani people was a way to justify their exclusion from European societies. Thus, the central question I will be exploring is: “How have the Romani people been treated up until now and what has led to such behavior?”.

The Romani people have been widely neglected in European history. They have been briefly mentioned in a few studies on cultures, but always placed at an inferior level compared to any other ethnicity. When introduced, they were associated with poverty and crimes, being described as wild men, “animals on the run” (Mac Laughlin, 32) and uncivilized. The origin of their stigma can be connected to their nomadism, bringing speed and negligence to settled societies.

The roots of their marginalization and penalization in Europe can be traced back to the 13th century, most of the Romani people losing their freedom of movement in the late 14th century. Rejection, avoidance, and discrimination stood as the normalized treatments for Gypsy communities for centuries. In areas occupied by the Ottoman Empire, they have not been criminalized as much as in western Europe, being valued laborers and talented musicians appreciated for their free spirit. However, even when they offered their services, they were still considered lower than the lowest peasants. In other areas, racism manifested within a few decades of Roma’s arrival in a country. Their associations with heathenish practices (like sorcery) set them apart from Christian Europe. By the late seventeenth century, Gypsies were singled out for victimization just for their nomadism. Thus, the slightest crime led to their harsh persecution (Mac Laughlin). A "power relationship" was clearly established between non-Roma and Roma populations during their early presence in Moldova, Romania, Spain and England through varying forms of slavery (Margareta Matache). In the 19th century, clear distinctions have been decided between “genuine” travelers and Gypsies. The former were accorded somewhat protection by the law, while the others were openly targeted by their local communities (Mac Laughlin).

Romani people have historically suffered the most from the civilizing process that was blooming within Europe after the 16th century. The process manifested through changes in

societal behaviors – their attitudes towards settled life and nomadism, dress, personal hygiene, manners, and aggression. Gypsies and the poor were widely associated with unpleasant odors, placing them further and further away from the respected society. In the 18th and 19th century, Romani people rejected urbanization and industrialization, maintaining their autonomy, and refusing to engage in wage labor. All this caused settled communities to see themselves as fundamentally superior to them. Moreover, the concept of citizenship brought European communities together, while classifying Gypsies as outcasts. Essentially, Roma have either been seen as Europe's "exotic others", or as the "troublesome others" (Mac Laughlin).

The debate surrounding the origins of Romani was a way to justify their exclusion from European society. Their racialization reached its highest level during the Second World War, Nazis treating Gypsies most murderously of the non-Jews (Mac Laughlin). The Roma Holocaust, although still not fully acknowledged and documented, left not only fresh memories among survivors, but also engraved a racist mentality within societies. The effect can still be noticed, overly expressed in media and even among some government circles (Nicolae Gheorghe).

Under Communism in Central and Eastern European countries, Roma were not officially recognized as an ethnic group. Their cultural rights were disregarded, which further led to wide societal assimilation and loss of Romani language. Socialist states (such as Czechoslovakia) designed policies to reduce the Roma birth rate. Many people were biased against Roma, yet they were less inclined to openly make violent anti-Roma actions, possibly because of the citizens' permanent fear instilled by the Communist ruling system (Matache).

The resistance of the Roma communities to integrate the state-controlled economic organizations clashed with the ideal of the socialist "new man," who was supposed to be economically state-dependent and culturally and ethnically state-defined. For this reason, in Romania, many Gypsies were sentenced to jail or to forced labor, the state thus punishing "social parasitism," "anarchism," and deviance from the norms of the "socialist way of life" (Gheorghe).

Post-Communism, many Gypsies organized new political parties and independent associations, promoting their own representatives in the elected parliaments of Czechia and Slovakia, Hungary, Romania, Bulgaria, and Macedonia. There are publications, radio, and TV broadcasts in the Romani language, and folk shows and cultural festivals have been organized by Romanies for a Romani audience.

All these developments made Romanies more visible and more effective in requesting respect for their human, political and cultural rights. In the same manner, however, the new freedom of speech has amplified the level of open expressions of anti-Gypsy prejudice and hostility in Eastern European media (Gheorghe). Primarily, one of the biggest problems regarding the Roma policies is the fact that they do not tackle the prejudice of the non-Roma (Matache). Apart from accusing Gypsies of increasing criminality, the common people and some media portray them as the main black marketeers (Gheorghe). Extreme

right-wing parties are constantly created in some European countries. Anti-Roma rhetoric became a successful card to be played by many politicians both during and outside their electoral campaigns. It is very common that respected journalists, political leaders and professors express their hatred to the Roma through different public ways. Essentially, the power relationship between the majority population and the Romani people became more visible and more openly expressed. Roma inclusion was not considered a priority by post-communist governments (Matache).

The image of the criminal Romani deserving expulsion is a clear aspect of European democracies. According to Matache's study, polls measuring the rejection of Roma in Romania show about 31% of non-Roma have no interaction with Roma, 64% of them consider Roma people to be more violent than those from other ethnic groups. In addition, 72% believe that most Roma break the law, and 20% believe that shops or pubs where Roma access is banned are needed. In Hungary, 60% of the population believes that criminality is in the "gypsy" blood, and 82% agree that the Roma problem will end when they start working. The same study reveals that 42% of Hungarians consider that it is right to have clubs and pubs that forbid Roma access. Rejection and avoidance are tremendously high even within the younger generations, as two thirds of the Hungarian respondents would not allow their children to befriend a Roma child.

Today, scholars and activists are hesitant to discuss the alarming number of racially motivated murders, extremist groups, and anti-Roma actions in an early warning or genocide prevention. Yet, the creation of paramilitary, neo-Nazis, far-right extremist groups hold very distinct anti-Roma rhetoric has been documented in Hungary, Czech Republic, Slovakia, and Bulgaria (Matache).

Some cultural factors and social behaviors specific to Roma communities aggravate hostility and intolerance within the populations in which they live. Poverty, poor schooling, unemployment, and aberrance are aggravated by the increasing unemployment coupled with a higher than the average birthrate among Romani people in Eastern Europe. Some Roma groups are also frequently confronting each other - as former nomads versus settled individuals, "Hungarian Gypsies" versus "Romanian Gypsies," or as refugees or illegal residents in other states. Considering the current economic and sociological criteria, Roma communities present the general symptoms of an underdeveloped group of people living within countries with (at least) a medium level of development (Gheorghe).

Growing up in an Eastern European country, I could not help but notice that most people are unaware of both the Roma history and the negative consequences of their racist actions. In Romania, degrading jokes about Gypsies are normalized within certain social groups, which further proves that the Romani people continue to be seen as an inferior group. On a daily basis, they still face blatant discrimination and violence.

Luckily, this year, a new optional class has been implemented in the Romanian educational system for the secondary and high school curriculum: "The History, Slavery and Deportation of the Romani". The Gypsy slavery in the Romanian area for about half a millennium, the deportation of over 25,000 Roma in Transnistria during the Antonescu

regime and the extermination of over 500,000 Roma in Nazi camps during the Second World War are historical truths that must be understood by both the present generations and future ones. This is an essential step in combating systemic racism towards Roma in Europe.

Miruna Dospinescu, clasa a XI-a I

Radu Larisa, clasa a VIII-a B

Miruna Dospinescu, clasa a XI-a I

The Tibetan Cham Dance

TITLE: The Multiple Meanings and Uses of Tibetan Ritual Dance: "Cham" in Context

AUTHORS: Geoffrey Samuel, Ann R. David

DATE: 2016,

SOURCE: Journal of Ritual Studies, Vol. 30, No. 1, Special Issue: Transformations in Contemporary South Asian Ritual: From Sacred Action to Public Performance (2016), pp. 7-24 (18 pages)

In "The Multiple Meanings and Uses of Tibetan Ritual Dance: "Cham" in Context," authors Geoffrey Samuel (emeritus professor of religious studies at Cardiff University) and Ann R. David (Emerita professor of Dance and Cultural Engagement at the University of Roehampton, London) outline the basic grammar and vocabulary of the ritual *cham* dances, as aspects of Tibetan Buddhism. At the beginning of the article, the authors pose two questions: "Why is *cham* performed?" and "What does its performance communicate to those involved?"

The authors' analysis is based on several performances they witnessed and documented, along with their interpretation of past research done around *cham*.

They begin the article with a brief description of the *cham* dance. However, they recount it by using a superficial point of view. They reduce it to "a group of people in bizarre and spectacular costumes doing something that, at least for its early observers, was almost incomprehensible" (7), thus explaining *cham*'s appeal to foreign audiences. The exotic surface it obtained offers an upside: monks generate finances for their monasteries by performing it around the world. But truly, *cham* is a ritual, and the performance we can see represents only the climax point of a substantial rite for its dancers. The *cham* dance is long, but the performance itself generates the illusion of time dilation.

The authors then elaborate the various interpretations *cham* has had over the years. They note several, including: a portrayal of generic struggle of good and evil, a commemoration of the historic victory of Buddhism in Tibet, a re-enactment of the famous Tibetan legend in which a Buddhist monk kills an evil Tibetan king, or even a parade which allows the spectators to encounter the deities that they will meet after death. Essentially, *cham* is about state power, highlighting that the state has full control of these scary forces that are portrayed through dance. It can be seen as the Tibetan rulers' way of saying "these are the biggest, nastiest things we've got, and you'd better be glad they're on our side" (9). The authors note that, from this point of view, this Tibetan dance has been historically like an army parade, almost. Inherently, *cham* is a way in which power is performed, and by the 20th century, every major Tibetan monastery had its own *cham* dance.

But no matter the way in which it is interpreted, it is safe to say that *cham* has two defining moments – the purification of the ritual space through various actions, and the destruction of obstacles. These obstructions can take many forms, but they are all embodied in what the Tibetans call the Linga. The authors write that the destruction of the Linga by a dancer dressed as a stag (most frequently) is the most important episode of the *cham* dance. It can be preceded by a sequence done by two to four skeleton dancers, which act as comedic reliefs as well as "masters of ceremonies" (11) by controlling the crowd, collecting donations, and adjusting the costumes of the main characters.

The authors argue that *cham* has an essential role in the dancers and the audience's spiritual training. Not only does the dance demonstrate its Tantric meaning through ritual dress, chanting, music, masks, and specific colors of costumes, but also through the actual body language of the performers. The term "tantric" refers to a practice relating to or involving the doctrines or principles of the Hindu or Buddhist tantras (Cambridge Dictionary). The writers suggest that their exaggerated rotations and bending of their spine create circles in the space, thus emphasizing the mandala system and highlighting the Buddhist and Hindu belief of the significance of the spine as a conveyor of spiritual energy.

They then point out the variability of *cham*. The performances differ from one monastery to another, be it in the arrangement of the episodes within the dramatic structure, the length of the individual dances and the role of the clown characters, or even the level of skill of the dancers.

Lastly, they pose two concluding observations regarding the dance: “The same ritual dance action in *cham* can be realized by different dance-roles”, and “the same dance-role can be performed in very different ways.”

The authors are successful in addressing their two central questions revolving around the purpose of *cham* as a performance and its message. It is impossible and senseless to assign only one specific meaning to an archaic rite, considering its cultural and spiritual complexity. Given that, Geoffrey Samuel and Ann R. David do an amazing job at analyzing *cham* from different points of view, be they political or religious. So, the article offers great insight within the vocabulary of *cham*, but further leaves us with questions. What are the limits that define whether a performance can be considered a form of *cham*? What are the first historical traces of this dance? What level of symbolism do the materials of the costumes hold?

Text și grafică: *Miruna Dospinescu, clasa a XI-a I*

MYTHOLOGY GODS

"We were three brothers whom Rhea bore to Cronus - Zeus, myself and Hades who rules the world below," Poseidon explains (The Iliad, Homer). When the world was divided, each son of Cronus got one part to rule over. The Greeks chose them to represent the most significant parts that assemble the world they were aware of - Zeus ruled over the sky and clouds, Poseidon presided over the sea, and "Hades took the darkness of the realms under the earth" (The Iliad, Homer). The Big Three are the most powerful gods among the Olympians. The level each of them ruled over reveals not only a geographical view of Ancient Greek's world, but also the amount of power and influence they held over the human world. At the base of the hierarchy, in the Underworld, Hades could only directly affect people at the end of their lives. Poseidon's realm, the sea, surrounded the human world, making the god the most accessible out of the three, but the sky was a completely unpredictable and impenetrable region. Zeus was the most powerful god - he ruled over all. The Olympians are depicted as highly capricious and impulsive - they are a lot like humans in this way. They reflected human emotions and dynamics, starting conflicts with each other because of greed, jealousy, vanity and anger. Greek mythology portrays its gods as fairly flawed. However, the gods who show the most tyranny are the ones with the most power.

Gods were obsessed with their power. They were in constant clash, power hunger pushing them to do a series of betrayals and crimes. This is a reoccurring theme which can be observed at a larger scale, with the most powerful gods. Uranus imprisoned his kids, the three Hundred Handed Giants and the Cyclopes, in the land of Tartarus to keep his throne. At Gaea's request the titan Cronos emasculated his father, Uranus. However, he did not keep his promise to her - he kept his siblings imprisoned in Tartarus because he also feared them. Terrified that his own kids will overpower him, Cronos swallowed his newborns. This pattern unfolds among the other Olympians as well - whenever they felt threatened by obviously less powerful beings, they dismantled the competition. This is why Hera punished the women Zeus cheated on her with and not him, as seen in Leto's myth. This behavior is also depicted in the battles between Athena and Arachne, or Apollo and Pan. Such myths capture the way in which having power increases egocentricity and decreases empathy. Any prophecy, rumour, or comment put their supremacy and control in danger. Gods got defensive, no matter how big the threat was. This resulted in heinous crimes like fathers eating their children, betrayals or people being tortured. At a profane scale, power obsession has led to corruption, villainy and wars all throughout history.

Power imbalance is at the root of another reoccurring crime in Greek mythology, rape. In almost all of the stories, The Big Three are to be blamed. Zeus granted Persephone to Hades, and in a moment of vulnerability, the Underworld's ruler abducted the maiden. Lastly, Hades let Persephone return to her mother. "But he, indeed, in secret, gave her the seed of the sweet pomegranate to eat, protecting his own interests so that she would not stay there with the revered dark-veiled Demeter all the time." (Hendricks). Because of this, Persephone had to return yearly to her aggressor, the emotional implication of which has never been discussed. This rape story just serves as an explanation of seasonal changes in nature. But, when talking about rape, a list of other various myths comes to mind. Zeus turned into a bull to attract and kidnap Europa; he took the shape of Artemis to rape Callisto, who has taken a castity oath;

he abducted Aegina in the shape of an eagle. Zeus raped many mortals, like Antiope, Danae and Alcmena. The myth of Ganymede reveals the ancient greek's view of rape and pedophilia – him being abducted by Zeus to Olympus and granted eternal youth. Poseidon's name is frequently mentioned in rape stories as well, like the myths of Melanthos, Theophane, Medusa and many more. Rape is a reoccurring theme of Greek mythology, but the moral connection is never explicit. The pre-socratic philosopher, Xenophanes, criticized the anthropomorphical representation of the greek gods. „If cattle and horses, or lions, had hands, or were able to draw with their feet and produce the work which men do, horses would draw the forms of gods like horses, and cattle like cattle, and they would make the gods' bodies the same shape as their own” (Xenophanes). So, the fact that rape was such a common theme in greek mythology reveals a lot about the patriarchal civilization itself, but judging from a modern point of view, the tragic destinies of all those characters cannot be easily ignored.

The powerful gods were void of empathy, destroying innocent lives.

The Philemon and Baucis myth has an educational role, teaching the importance of hospitality in the Ancient Greek society. Zeus, disguised as a traveler, knocks from door to door, but only an impoverished elderly couple welcomes him. Because of this, he floods the entire village and grants only the elderly couple a wish. Historically, meeting your guests with hospitality and treating them like gods was a moral obligation and a sign of virtue. However, from a modern point of view, it is tyrannical that Zeus destroyed an entire village without even considering the reasons behind people not opening their doors. In the Philemon and Baucis myth, a lack of true justice can be noticed. There's no nuance to Zeus's decision. In truth, the god meted out justice without empathy for each individual of the village. Power decreases one's sense of empathy, and tyranny is not being able to see the middle ground – people are not just in the right or in the wrong. A lack of empathy surrounds Poseidon's actions as well. His short temper often resulted in chaos. The god was aggressive, greedy and impulsive. He "had a habit of seizing all the youth of a town when he was in the mood." People were collateral victims of one's anger. Hundreds of innocent lives were endangered and forgotten, because the gods felt like it.

Greek mythology demonstrates that there is a major link between power and tyranny. It is very easy to get blinded by power and to forget the possible consequences of your actions. The Stanford prison experiment from 1971 focused exactly on the power of roles. The subjects of the experiment were randomly assigned to being prisoners or prison guards. Each day, the research team could see how the psychological abuse that the prisoners suffered became increasingly brutal, because the prison guards' original identities progressively faded, merging with the illusion of the role of authority they had during the experiment. The prison guards thought they were scouted for their distinct characteristics, when in reality, the research team just flipped a coin to choose the two groups. So, a main thesis that both the experiment and greek mythology articulated is: the greater the power the subject has, the greater the damage they can cause. However, it was highly important for ancient civilizations that their gods had the power to destroy lives. It is only natural that the ancient Greeks linked the most terrifying and unpredictable nature elements with their most powerful gods. Poseidon was believed to cause earthquakes and storms as sea, and naval transportation was highly important for greeks. Death has always been one of the greatest human concerns. The lightning was an

entirely unpredictable and incomprehensible meteorologic phenomenon. Linking the scariest natural elements to gods gave ancient civilisations a sense of control over the things that they could not actually tame. At the same time, fearing these supernatural entities kept human civilizations under control. Likewise, the kings feared the gods and were kept in check. In the end, humans stayed humble out of fear of the damaged the most powerful gods could cause.

Miruna Dospinescu, clasa a XI-a I

Grafică: *Bercean Ioana, clasa a IX-a I*

*creație
literară*

Etajul trei

În blocul ce miroase-a trist
Văd la geamul tău ceva.
Sau poate-i, de fapt, cineva...
Aș vrea să fii altundeva...
Să zbori cu mine și să pleci
De lângă urâtul tău, care
N-ar vrea să ai tu vreo valoare.
Poate-s eu nebun
Și tu nu mă iubești
Aș vrea să mă adun
Și tu să nu-mi mai pleci.
Ești tot ce n-am
De asta te vreau tot mai mult
Nu-i vreuna ca tine, aș vrea doar să te-ascult...
Stau tot la interfon, și tu, tot nu-mi deschizi
În blocul ce miroase-a trist
Aș vrea să ma închizi.
Blocul era al meu
Și tu erai a mea
Acum nici nu mai sunt al meu
Inima mea-i a ta.
O! Hai te rog! O noapte numai!
Primește-mă în blocul trist!
Nu mă lăsa să stau aici...
Nu mă uita...

Semnat, al tău artist

Maria Penteleiciuc, clasa a XI-a I

Foto: *Oproiu Eliza, clasa a IX-a I*

Grafică: *Gabriela Sasu, clasa a XII-a F*

Grafică: *Bercean Ioana, clasa a IX-a F*

Dans contemporan

Ne mișcăm sufletele într-un dans dubios
Și totuși ceva la el mi se pare frumos...
E ceva sacru ce-mi aduce alinare,
Ceva ce mi transmite... o stare
De dezmoștire a unei sentiment de ambianță,
De necunoaștere, de crudă discrepanță.
Și totuși, iarăși, tu ești așa frumos
În dansul tău de vierme luminos
Și parcă-mi pare că trup nu mai există...
Sau poate-i artă suprarealista.
Oricum ești artă, chiar dacă n-ai dansa,
Orbesc acum de la lumina ta.
Și ochi-ți străluce printr-un alt univers...
Un univers dubios, incert, emers.

Maria Penteleiciuc, clasa a XI-a I

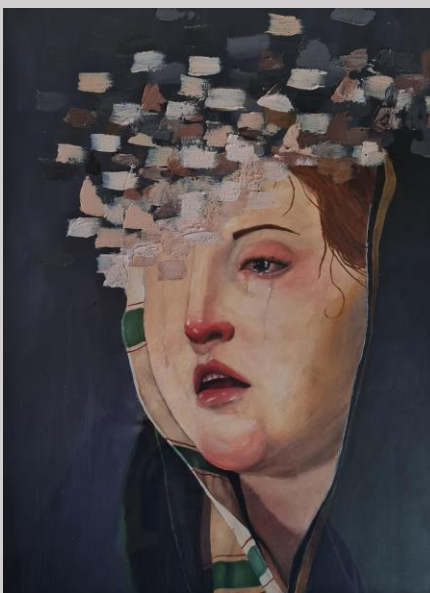
Fireflies

Chasing a bubble of air
Trying to find you, but you aren't there
Little air, doesn't matter the size
Chasing it in the dark, wherever I go
Just like fireflies

How can you say that you're okay?
Why can't I move forward without walking away?
Are we talking about impossible things?
How are we still tied with a string?

In the darkened town
I'm chasing hopes
All the way around
Two tiny lights, with my tired eyes
But the lights are actually fireflies

The memories we shared throughout the years
Am I holding alone to these?
They were meant for us
Are they meant for me now?
Are there no more fireflies to chase away?
I know we've changed, but something stayed the same
bad, I should be the one you blame
check if the fireflies are still there?
leave because they really cared

Grafică: *Bercean Ioana, clasa a IX-a F*

Grafică: *Bercean Ioana, clasa a IX-a F*

About the nicknames we gave I feel
and our group of friends Can you
Though I'll continue to say They didn't
those words again

As they make their way
through now and then

I don't like the chaos I've created
But even if I knew what I was doing
I wouldn't tolerate it
The fireflies will continue flying
Until they can't no more
Will that be for sure?

I don't want to leave anything I know unsaid
But even if they listened,
they probably wouldn't understand

Sometimes I just want to keep the fireflies in a jar
To light up my room, to always watch them from afar
I said that I'd capture them, but I didn't
Because I remember that they also have freedom

Why are we still talking about the things we've left behind?
Maybe because they're still stuck in our minds
But I still chase something that's one of a kind
Just like fireflies
Just like you guys

Ciortea Miruna, clasa a XII-a F

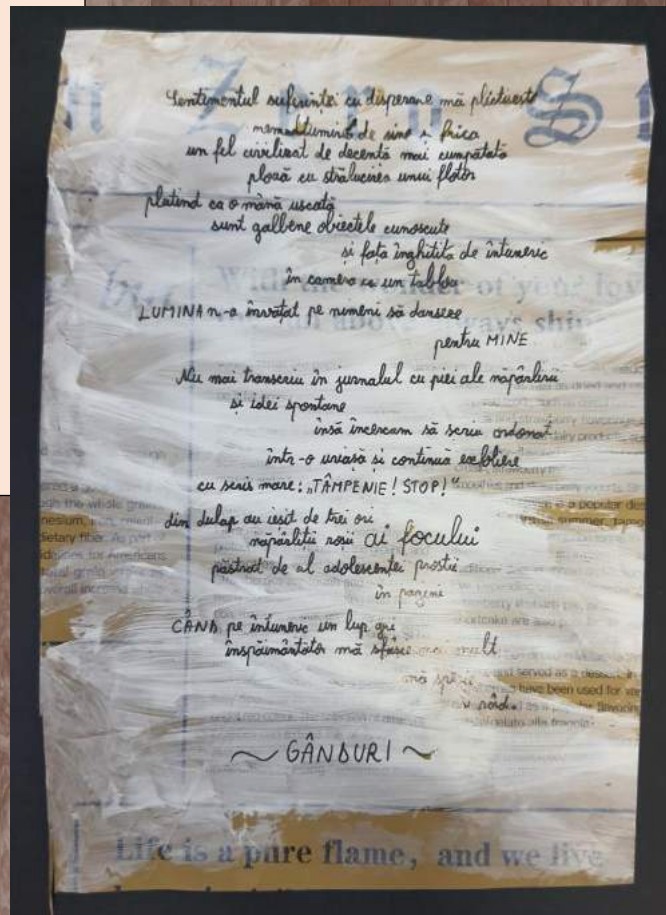
PICTOPOEZII

realizate de către *elevii claselor a IX-a E și a IX-a I*
prof. coord. *Ciobănuț Marcela*

Sentimentul suferinței cu disperare mă plictisește
nemulțumirea de sine și frica
un fel civilizată de decență mai cumpătată
plouă cu strălucirea unui flotor
plutind ca o mână uscată
sunt galbene obiectele cunoscute
și fața înghițită de întuneric
în camera ca un tablou
LUMINA n-a învățat pe nimeni să danseze
pentru MINE
Nu mai transcriu în jurnalul cu piei ale năpârlirii
și idei spontane
însă încercam să scriu ordonat
într-o uriașă și continuă exfoliere
cu scris mare: „TÂMPENIE! STOP!”
din dulap au ieșit de trei ori
năpârliții roșii ai focului
păstrat de ale adolescenței prostii
în pagini
CÂND pe întuneric un lup gri
însăpăimântător mă sfâșie mai mult
mă sperie
și râd
~ GÂNDURI ~

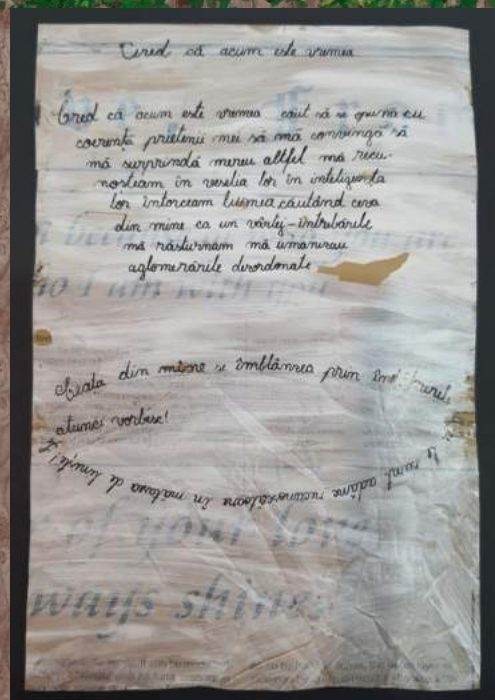
Dragoman Karina, clasa a IX-a I

Cred că acum este vremea

Cred că acum este vremea
caut să se opună cu coerență
prieteni mei să mă surprindă mereu
altfel mă recunoșteam în veselia lor în inteligența lor
întorceam lumea căutând ceva din mine
ca un vârtej – întrebările
mă răsturnau mă umanizau aglomerările dezordonate

Ceața din mine se îmblânzea prin întâlnirile cu ei
le sunt adânc recunoscătoare în mătasea de liniște!
și atunci vorbesc!

Și știu că-i puternică
tinerețea
pentru că are atâta
timp înainte

Și știu că-i puternică
tinerețea
pentru că are atâta
timp înainte
Paul Țiplic, a X-a I

Foto: Loloiu Maia

Căci vă spun:
Ceea ce sunt alții cred că am fost
Ceea ce-am fost voi rămâne mereu

(toate celelalte-s numai adăugiri)

MĂ ÎNCHID ÎN VOCEA MEA CA UN ARICI

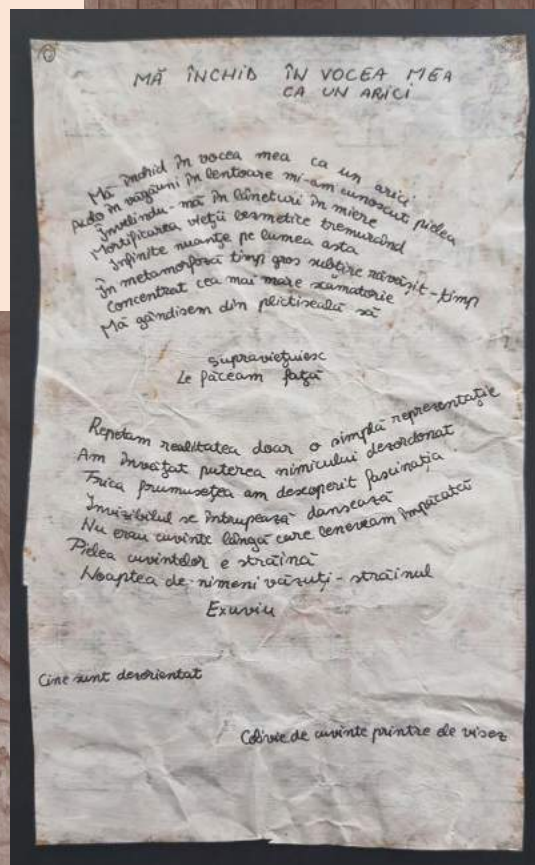
Mă închid în vocea mea ca un arici
Acolo în văgăuni în lentoare mi-am cunoscut pielea
Învelindu-mă în lânături în miere
Mortificarea vieții bezmetice tremurând
Infinite nuanțe pe lumea asta
În metamorfoză timp gros subțire răvășit – timp
Concentrat cea mai mare scamatorie
Mă gândisem din plictiseală să

Supraviețuiesc
Le făceam față

Repetam realitatea doar o simplă reprezentare
Am învățat puterea nimicului dezordonat
Frica frumusețea am descoperit fascinația
Invizibilul se întrupează dansează
Nu erau cuvinte lângă care leneveam împăcată
Pielea cuvintelor e străină
Noaptea de nimeni văzuți - străinul
Exuviu

Cine sunt dezorientat

Colivie de cuvinte printre ele visez

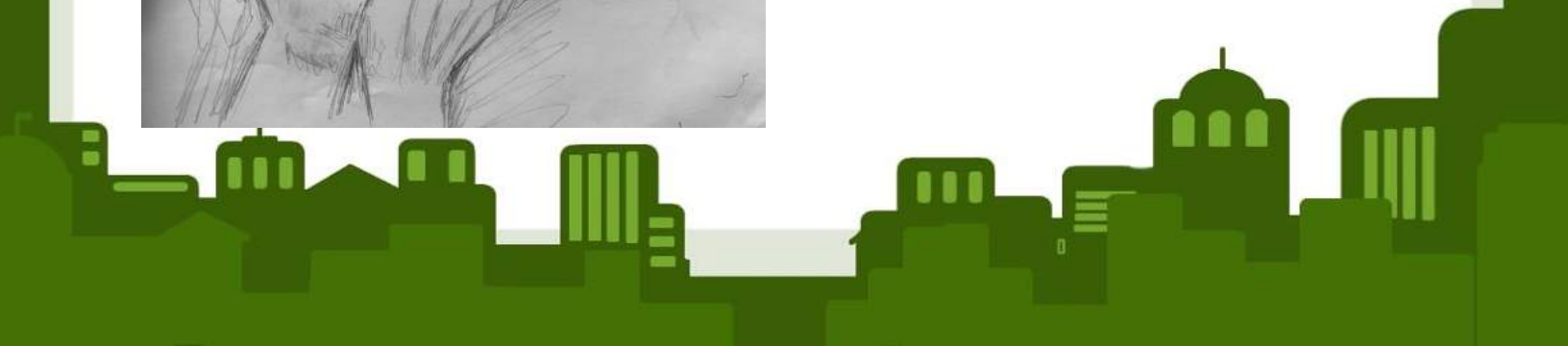

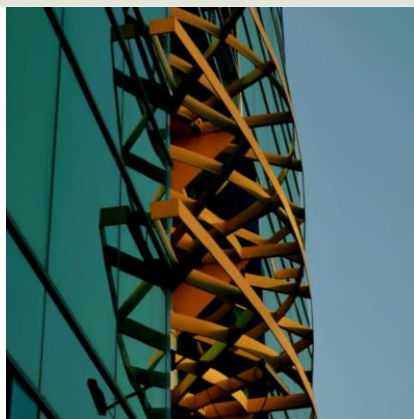

desene

Radu Larisa, clasa a VIII-a B

Grafică: *Dospinescu Miruna, clasa a XI-a I*
Foto: *Loloiu Maia, clasa a X-a E*

proiecte

Pagini de jurnal și scriere creatoare – o partitură la patru mâini

(sau cum am participat la concursul *Lecturiada elevilor*, în perioada 4-6 septembrie 2023)

Luni, 4 septembrie 2023

Astăzi au început activitățile la Școala Solomonarilor lui Solomon Marcus, la Biblioteca Județeană „Octavian Goga” din Cluj. Am ajuns la bibliotecă în jurul orei opt dimineața și am construit expoziția Cercului nostru de lectură. Apoi, am asistat la ridicarea Anyei la rangul de calfă de solomonar, care ne-a descris experiența ei din cei șapte ani de ucenic solomonar.

Începe prima activitate principală, propusă de colegii noștri din Hunedoara, alături de profesoara care i-a coordonat. Captivant, putem spune, din perspectiva unui elev care nu poate nici în ruptul capului să

priceapă chimia, Tabelul Periodic al Personajelor. În orice caz, ne-a plăcut varianta asta de chimie, mai ales scormonitul prin memorie după personaje care să țină locul elementelor din tabelul periodic. Ne-am distrat căutând personaje și asociindu-le diverselor elemente: oxigen, brom, potasiu etc.

A urmat o pauză care, deși a durat doar un sfert de oră, s-a simțit precum o oră întregă.

Deși simțeam presiunea ploii (probabil stârniță de un ucenic solomonar rebel), l-am așteptat și l-am ascultat cu mult entuziasm pe **Florin Bican**. Un om simplu, cu un simț al umorului deosebit și o inteligență aparte, pe care îl admir. Ne-a propus un exercițiu memorabil: pornind de la definițiile unor cuvinte am creat niște definiții noi, poetice: *cercetător* - persoană care umblă prin dulapurile uitate ale unui muzeu al lucrurilor de descoperit; *colecționar*: un om ce știe să aleagă dintr-un talmeș-balmeș acele elemente asemenea care, puse la un loc, câștigă o funcție simbolică și totodată le transferă o mică parte din valorile sale ca individ.

Am profitat de momentul de inspirație, căci Florin Bican ne-a stârnit apetitul pentru poezie:

[Ce crezi tu, oare, / despre artistul, / biologul, / a cărui tehnică / de metamorfoză / îi permite să atingă abisul / frumuseții, / fără să sângereze? - Fluturele] – Alexia

[Mândru cântăreț invizibil / Sparge liniștea nopții / Cu trilul său abil / De insectă.- Greierele]; [Prăfuit de stele / Vrea să se apropie de ele. / Culorile lui vii imită natura / Care i-a dat viață. - Fluturele] – Andreea

[O insectă zburătoare / Ce lasă o dâră lucitoare / În urma zborului de noapte / Care naște în urmă șoapte – Licuriciul]; [Viermele care dispare / Doar pentru a reapare / Din cristalul vieții / Care naște imaginea frumuseții - Fluturele] – Claudia

[Noaptea, în iarbă ei se ascund, / iar când ești în preajma lor, / încep să scoată sunete pătrunzătoare / prin elitrele lor, / ca să ști că nu ești singur / În iarba cea deasă. - Greierele]; [Cel plăcut e văzut ziua / cel ce îl sperie noaptea, / dar el e atât de mătăsos, / încât poartă și denumirea acestei fibre. - Fluturele] - Sebi

A doua parte a zilei a fost ocupată de o activitate tip Asia Express (după cum a numit-o colegul nostru Sebi). Deși a fost destul de obositor, mărturisim că ne-am distrat alături de echipele din care am făcut parte, fugind și căutând să îndeplinim cerințele pieselor de șah. În fiecare librărie

a trebuit să realizăm diferite sarcini, cum ar fi: descrierea locului în diferite moduri, căutarea unei anumite cărți etc. A fost o experiență extraordinară, datorită căreia am reușit să explorăm străzile nemaipomenite ale Clujului. Iar la finalul zilei, pentru a sărbători încheierea primelor activități, ne-am bucurat de o prăjitură cu fructe.

Marti, 5 septembrie 2023

nu cuvinte.

Începem ziua în ritmurile pline de viață ale unei melodii în limba rusă, aleasă de Anya pentru videoclipul cu ziua de ieri. Mai târziu, cu mici emoții firești, Alexia și Sebi oferă un interviu celor de la Radio Cluj. Apoi ne pregătim pentru atelierul *Povești și pietre*, organizat de profesoara noastră, devenind ucenici ai acesteia.

Litere colorate se leagă pe pietrele albe, ordonate de echipele 1,2 și 3, iar pe niște simple bucăți de carton se modelează povești din pietre,

Pauză. Se poate simți vibrația entuziasmului în aer, trepidăm de nerăbdare. De ce? Un nume. **Simona Popescu**. O poetă ca nici alta, cred eu. Ascultăm, întrebăm, Simona ne răspunde cu zâmbetul pe buze. Ne simțim ca niște studenți cuminiți, vrăjiți de profesoara noastră: Scriitorul, un colecționar de oameni, de senzații, un muzeograf. Știm că „ușile” Simonei Popescu sunt semi-încuiate: nu toată lumea poate intra. Conversația curge, trimerile la cărți și poeți la fel. Așa, ajungem de la biblioteca personală a Simonei la Biblioteca Universitară, o pădure de cărți în toată frumusețea sa. Că am fost impresionată e puțin spus, așa că nu mă voi obosi cu încercarea de a exprima în cuvinte ce am simțit. În orice caz, după ce am descoperit biblioteca, cu toate secrete și legendele ei, *Cetatea Lecturii* (este numele Cercului nostru de lectură) a ajuns la o cofetărie din Centrul Vechi.

[Și dacă intri aici, la mine în cameră, ce crezi că vei vedea? E roz cu mov, evident, e singurul lucru în care nu mă poți vedea pe mine (fiindcă a rămas așa de la șapte ani, iar eu-acum și eu-atunci suntem extremitățile existenței acestui om care poate să scrie doar cu mâna stângă). Te primesc aici, deși nu-mi surâde ideea. Știu, ești prietenul meu, dar nu ai dreptul să deschizi sertarul cu carnețele, mulțumește-te cu pisicuțele de pe birou. Și cu cele de pe rafturile bibliotecii. Și cu cele de lângă televizor. În fine, asta e expoziția eternă, nu-mi prea pasă dacă te plictisești de ea. O expoziție temporară: pozele cu mine și cu prietenele mele de pe tabla magnetică. De ce e temporară? Nu-ți răspund. Tot acolo, până în 21 iunie a avut loc expoziția „Formule-matematică-cuvinte-română” și expoziția de portofolii cu teorie, gramatică și literatură.] – Alexia

[Intri în cameră și imediat te lovești de căldura toropitoare. Ferestrele încălzesc și luminează camera, fiind observate încă de la intrare. La stânga ușii începe șirul de dulapuri, iar în spatele raftului din mijloc, pe perete, se află întrerupătorul. Ca o comoară neprețuită este păzit de colțul ascuțit al bibliotecii, pregătit oricând să lovească mâna intrusă. În dreapta, ascunse de ușă, ghiozdanele și poșetele sunt îndesate (o încercare de a câștiga loc) în cutii. Înaintezi și colțul biroului mai lasă o vânătaie, pe șold de această dată. Nici scaunul nu e mai blând, obligându-te să stai mereu drept și inconfortabil. Biroul, veșnic neîncăpător, geme de ideile mărețe la care a luat parte. (Desigur, și mulțimea de obiecte nefolositoare depozitate pe suprafața redusă are un rol în suprasolicitarea lui). În fața ferestrei este patul, aranjat în grabă și plin de perne, te invită să abandonezi tot și să te odihnești. Deasupra, a luat naștere acum ceva timp o gaură neagră, sub forma unui dulap cu două uși. Înghite fiecare lucrușor pe care l-am păstrat cu speranța că va deveni parte dintr-un proiect magnific, sfârșind uitat într-un colț al camerei. Dulapul de deasupra patului păstrează colecția mea de "nimicuri folositoare" și reprezintă amintirea tuturor planurilor și ideilor abandonate din lipsă de timp sau voință. Gaura neagră din camera mea este, de departe, cel mai valoros obiect pe care îl dețin.] – Andreea

[De fiecare dată când pășesc în camera mea din apartamentul bunicii, sentimente puternice de nostalgie îmi acaparează sufletul și trupul, de parcă viața mi se colorează din nou cu alte culori. În prim-planul retinei mele pătrunde un alt obiect din tărâmul copilăriei mele care îmi aduce aminte de o năzbâtie din trecut din care răzbate o parte pozitivă, acum, din retrospectiva mea.

Ah, dar de unde vine acest miros dulce și îmbietor? Bineînțeles, este mirosul camerei mele, pe care-l îndrăgesc de la vârsta de patru ani. Îl consider ca o desfătare, o binecuvântare care vine după o zi de joacă în parc. Pentru mine, camera mea este un loc sfânt pentru tot restul vieții, un loc unde ești doar tu, în largul tău, care îți oferă un sentiment de siguranță și unde poți discuta cu conștiința toate intimitățile liber, fără a avea rețineri.] – Sebi

Miercuri, 6 septembrie 2023

Direct la Atelier... Am continut povestea Olguței... Așa ne-a provocat scriitorul **Alex Moldovan**. După-amiază am aflat că avem în țară o catedrală în construcție încă din anul 1920. Pașii ne-au purtat prin centrul istoric, însoțiți de ghidul nostru, având misiunea de a fotografia uși și ferestre. Seara am fost într-o vizită inedită și mai târziu am avut parte de o surpriză... lasagna a fost delicioasă.

[Nu. Nu se poate. De ce azi? Ce am făcut, Doamne, să merit asta? OK, ne calmăm. Respiră ușor: 1-2-1-2-1-2. Ce început potrivit al vieții mele de adult! Ce glumă bună, bunicule! Amuzant. Chiar vrei să te cred că a fost furat tabloul meu cel prețios, cel frumos, cel... Nu, bunicule, nu sunt supărată absolut deloc! Sunt zen și nu mă interesează faptul că a dispărut mult iubitul meu tablou.

Bine, OK, super. Hai să-mi fac un plan de bătaie. Îmi trebuie un deghizaj, un hanorac negru, oare e destul de incognito? O fi. Mai departe. O hartă a Clujului. Mă prefac că n-am telefon, să fie mai dramatic. De câte ori pornești într-o urmărire de genul? Nu știu unde să merg. Unde merg hoții, de obicei, cu un tablou luxos abia furat de la sărăcuța de Olguța? Gata, încep de la biblioteca „Octavian Goga”, că e aproape. Caut pe cele 7 etaje (vai de picioarele mele) și apoi merg în centru. Sunt multe terase acolo, poate i s-o fi făcut foame hoșului meu. Caut acolo, întreb, alerg. Bun.

[Intri în cameră și imediat te lovești de căldura toropitoare. Ferestrele încălzesc și luminează camera, fiind observate încă de la intrare. La stânga ușii începe șirul de dulapuri, iar în spatele raftului din mijloc, pe perete, se află întrerupătorul. Ca o comoară neprețuită este păzit de colțul ascuțit al bibliotecii, pregătit oricând să lovească mâna intrusă. În dreapta, ascunse de ușă, ghiozdanele și poșetele sunt îndesate (o încercare de a câștiga loc) în cutii. Înaintezi și colțul biroului mai lasă o vânătaie, pe șold de această dată. Nici scaunul nu e mai blând, obligându-te să stai mereu drept și inconfortabil. Biroul, veșnic neîncăpător, geme de ideile mărețe la care a luat parte. (Desigur, și mulțimea de obiecte nefolositoare depozitate pe suprafața redusă are un rol în suprasolicitarea lui). În fața ferestrei este patul, aranjat în grabă și plin de perne, te invită să abandonezi tot și să te odihnești. Deasupra, a luat naștere acum ceva timp o gaură neagră, sub forma unui dulap cu două uși. Înghite fiecare lucrușor pe care l-am păstrat cu speranța că va deveni parte dintr-un proiect magnific, sfârșind uitat într-un colț al camerei. Dulapul de deasupra patului păstrează colecția mea de "nimicuri folositoare" și reprezintă amintirea tuturor planurilor și ideilor abandonate din lipsă de timp sau voință. Gaura neagră din camera mea este, de departe, cel mai valoros obiect pe care îl dețin.] – Andreea

[De fiecare dată când pășesc în camera mea din apartamentul bunicii, sentimente puternice de nostalgie îmi acaparează sufletul și trupul, de parcă viața mi se colorează din nou cu alte culori. În prim-planul retinei mele pătrunde un alt obiect din tărâmul copilăriei mele care îmi aduce aminte de o năzbâtie din trecut din care răzbate o parte pozitivă, acum, din retrospectiva mea.

Ah, dar de unde vine acest miros dulce și îmbietor? Bineînțeles, este mirosul camerei mele, pe care-l îndrăgesc de la vârsta de patru ani. Îl consider ca o desfătare, o binecuvântare care vine după o zi de joacă în parc. Pentru mine, camera mea este un loc sfânt pentru tot restul vieții, un loc unde ești doar tu, în largul tău, care îți oferă un sentiment de siguranță și unde poți discuta cu conștiința toate intimitățile liber, fără a avea rețineri.] – Sebi

Miercuri, 6 septembrie 2023

Direct la Atelier... Am continuat povestea Olguței... Așa ne-a provocat scriitorul **Alex Moldovan**. După-amiază am aflat că avem în țară o catedrală în construcție încă din anul 1920. Pașii ne-au purtat prin centrul istoric, însoțiți de ghidul nostru, având misiunea de a fotografia uși și ferestre. Seara am fost într-o vizită inedită și mai târziu am avut parte de o surpriză... lasagna a fost delicioasă.

[Nu. Nu se poate. De ce azi? Ce am făcut, Doamne, să merit asta? OK, ne calmăm. Respiră ușor: 1-2-1-2-1-2. Ce început potrivit al vieții mele de adult! Ce glumă bună, bunicule! Amuzant. Chiar vrei să te cred că a fost furat tabloul meu cel prețios, cel frumos, cel... Nu, bunicule, nu sunt supărată absolut deloc! Sunt zen și nu mă interesează faptul că a dispărut mult iubitul meu tablou.

Bine, OK, super. Hai să-mi fac un plan de bătaie. Îmi trebuie un deghizaj, un hanorac negru, oare e destul de incognito? O fi. Mai departe. O hartă a Clujului. Mă prefac că n-am telefon, să fie mai dramatic. De câte ori pornești într-o urmărire de genul? Nu știu unde să merg. Unde merg hoții, de obicei, cu un tablou luxos abia furat de la sărăcuța de Olguța? Gata, încep de la biblioteca „Octavian Goga”, că e aproape. Caut pe cele 7 etaje (vai de picioarele mele) și apoi merg în centru. Sunt multe terase acolo, poate i s-o fi făcut foame hoțului meu. Caut acolo, întreb, alerg. Bun.

OK, am ajuns în fața statuii cu Mathias și stau ca o inteligentă ce sunt fără nicio armă. Super. Alerg spre Librarium și ies la fel de repede (cu siguranță nu m-am împiedicat) cu o umbrelă roz cu pisici. Nu arată amenințătoare, dar vârful ăla de metal sigur îl va băga în sperieți pe hoțul meu.

Atenție! Văd un om cu un ditamai tabloul. Adopt o atitudine firoasă și mă îndrept subtil către el, ca o profesionistă. Sunt o expertă a manipulării, așa că mă chinui să-mi descos suspectul.

Misiune eșuată, omul a fost totuși intimidat cu siguranță de umbrela mea roz cu pisicuțe sau de vorbele mele cu substrat amenințător. M-a numit „fetișcană cu prea mult tupeu și timp liber” și a plecat, cu siguranță impresionat de atuurile mele de detectiv. Mă așez pe o bancă din apropiere și oftez dezamăgită.] – Alexia

[Am intrat în librărie. Câinele meu, Farid, a adulmecat mirosul hoțului încă de la casa bunicului și m-a condus până aici. La intrare sunt întâmpinată de librar. Tânăr, până în treizeci de ani, era îmbrăcat cu blugi și o cămașă, iar fața îi era parțial acoperită de o șapcă roșie. Pe pereți, printre rafturi, erau agățate copii ieftine după tablouri celebre.

Însă, în spatele librarului, am observat un obiect care semăna cu un tablou. Era acoperit de o pânză subțire, dar un colț era descoperit. Rama metalică și culorile estompate de trecerea timpului mi-au întărit suspiciunile cum că tabloul din librărie era cel pe care îl căutam. I-am cerut librarului o privire mai atentă.

-Desigur! Această pictură a fost donată de o persoană pentru a decora librăria, spune el în timp ce dezvăluie tabloul, Aș fi încântat să îți ofer șansa de a-l admira cum se cuvine, dar este un obiect foarte valoros pentru mine... adică, pentru librărie.

În momentul în care am văzut funda de cadou agățată de tablou, falsul librar a fugit. Am pornit imediat după el, dar deja trecuse strada și se urcase într-un autobuz spre Grădina Botanică. Din fericire, următorul autobuz avea același traseu, așa că am ajuns la destinație imediat după hoț. Nu pot să cred că mi-a scăpat! Era chiar în fața mea, trebuia doar să îi iau tabloul din mână! De cum am intrat în Grădina Botanică, Farid a încercat să ia urma hoțului cu ajutorul mirosului, însă fără succes. Parfumul numeroaselor flori îi transforma misiunea într-una imposibilă. Totuși, am început să căutăm tabloul.

Unde ai putea ascunde o pictură celebră într-o grădină? M-ar ajuta enorm dacă aș ști măcar cum arată tabloul, dar, binențeles, bunicul își dorea să fie „o surpriză”. Nu m-aș mira dacă a orchestrat toată această întâmplare pentru a se asigura că voi avea grijă de prețiosul lui tablou. Mă pregăteam să plec, deznădăjuită, când am observat ceva printre plante. Soarele se reflectase într-un obiect metalic, raza de lumină ajungând în ochii mei. M-am apropiat. Uimită, am constatat că era rama unui tablou care înfățișa un câmp cu flori. Funda pe care scria „Pentru Olgața de la bunicul” încă era agățată de rama tabloului. Am întins mâna să apuc tabloul, dar am simțit cum cineva mă trage de mâini și mă trânteste la pământ. Am apucat să văd doar o șapcă roșie, înainte ca hoțul să fugă din nou. M-am ridicat și am pornit după el. În fața intrării se urcă într-o mașină și pleacă. Am găsit un taxi din care coborâse un turist și îl urmăresc.

Traficul infernal din Cluj îi zădărnicește planul și îl privesc cum coboară din mașină în fața Bibliotecii Județene „Octavian Goga”. Îl urmez împreună cu Farid. Intrăm în bibliotecă. Aproape mă împiedic în graba de a-l ajunge. În hol avea loc o expoziție de fotografie și îmi promit că voi reveni pentru a o admira. Privirea îmi este atrasă de umbra roșie care tocmai se urcă în lift. Nu am timp să aștept liftul, așa că încep să urc pe scări. Liftul se oprește abia la al șaptelea etaj. Gâfâi, dar măcar acest coșmar va lua sfârșit în curând. Se deschide liftul și sunt întâmpinată de hoț, cu șapca roșie încă pe cap, și, spre mirarea mea, fața amuzată a bunicului.

-Bună, Olgața!] – Andreea

[Sunt în drum spre vila bunicului meu, pe care încerc să-l vizitez săptămânal. Sper că, dacă voi arăta interes pentru pasiunile lui, îl voi convinge să-mi dăruiască acum tabloul promis. Niciodată nu strică să ai un obiect scump în colecție. Însoțită de câinele meu, Farid, ajung la casa

bunicului. Deodată, în timp ce intrăm în curte, Farid începe să latre și fugе spre grădină. Îl las să-și urmărească veverița liniștit și intru în casă.

Prima dată observ agitația angajaților care privesc neliniștiți spre ușa biroului bunicului. Se pare că ruda mea este din nou într-o dispoziție neplăcută. Cu încredere pășesc în birou. Ca de fiecare dată, privirea îmi este atrasă de locul în care este păstrat viitorul meu cadou. Însă, acolo ochii mei se lovesc de o ramă goală. Încremenesc și sper că ceea ce văd sau, mai bine zis, ce nu văd este doar o glumă răsufletă. Nu concep ideea că iubitul meu tablou a dispărut! Răspunsul crunt îl găsesc pe fața palidă a bunicului care mă privește pătrunzător. Cred că va urma un nou plan genial al bunicului.

În următoarele două ore, am analizat împreună cu bunicul indiciile lăsate de hoț, care ne-au condus spre cel mai mare colecționar de tablouri din Cluj. Rivalul declarat al bunicului este suspectul principal al acestui furt de o importanță națională. Bunicul a contactat diverse surse pentru a afla obiceiurile și agenda suspectului. Având aceste informații, bunicul s-a gândit să mă trimită într-o misiune pentru a-i arăta din nou abilitățile mele de a deține un tablou de milioane.

Astfel, am ajuns să mă îndrept spre un restaurant luxos din centrul Clujului, de lângă statuia lui Matei Corvin, unde suspectul se întâlnește cu alți doi asociați. Trebuie să găsesc dovada că tabloul se află în posesia lui sau, în caz de urgență, material pentru a-l șantaja. Timp de o oră, am ascultat întâlnirea plictisitoare a miliardarului cu partenerii săi. Niciun document suspect nu apărut în peisaj. În concluzie, a fost o pierdere de timp.

Suspectul s-a ridicat de la masă, și-a salutat prietenii și a plecat. L-am urmărit până când a cotit pe o stradă laterală pustie. Bingo! Se pare că am găsit secretul colecționarului. A intrat într-o clădire cu fațada în construcție. L-am așteptat răbdătoare în față, căutând o modalitate prin care să-mi recuperez tabloul. După zece minute, a ieșit din clădire cu o pungă de hârtie suspectă și s-a așezat pe o bancă, începând să vorbească la telefon. Am fugit spre intrarea clădirii cuprinsă de adrenalină. Însă speranța de a fi găsit tabloul a fost spulberată de vederea unei simple patiserii. Am ieșit și am văzut suspectul mâncând fericit o gogoasă.

Deznădăjduită, eram pregătită să renunț și să mă întorc la vila bunicului fără mult doritul meu tablou. Am hotărât că, înainte de a-mi accepta înfrângerea voi mânca și eu o gogoasă de la patiserie. Așadar, intru și mă așez la coadă. Cât timp aștept, privesc interiorul roz-pastel al magazinul și privirea mi se oprește asupra unui afiș foarte cunoscut din vitrină. Este chiar tabloul meu! Nu îmi vine să cred. Aștept un moment prielnic, când vânzătoarea nu este atentă și îmi iau tabloul, ieșind grăbită din patiserie.

Mă opresc în mijlocul străzii când observ o mașină cu geamuri fumurii care mă așteaptă. Se pare că bunicul a aflat foarte repede despre reușita mea. Suspect de repede...] - Claudia

.....
[Am decis să fac o vizită bunicului meu. Imediat cum am intrat pe ușa locuinței am observat că era neliniștit și l-am întrebat ce s-a întâmplat. Aproape leșinasem când am aflat că tabloul de colecție, tabloul pictat cu pigmentul albastru obținut din lapis lazuli, dispăruse chiar din locuința bunicului meu. Deja îmi imaginasem o grămadă de scenarii, oare cine ar fi fost în stare să-l fi luat, unde se află acum, mai este oare întreg?

După aproape o jumătate de oră de dezbaterе cu bunicul, referitoare la soluții, am ajuns la ideea că voi aduce câinele meu, care o să adulmece casa bunicului și am să mă ghidez după el, în speranța că îl vom putea prinde pe făptaș și vom putea recupera tabloul.

Zis și făcut. Ghidată de Farid, am pornit la drum; prima oprire fiind în Parcul Central, lângă lac. Am dat ture și nimic. După aceea, am ajuns la biblioteca centrală unde am insistat foarte mult să ne lase să căutăm prin camera cu cataloage, dar n-am găsit nimic și totuși, nu ne-am dat bătăuți. Am continuat plimbarea alertă, ajungând la statuia lui Matei Corvin. Deodată, Farid a smucit cu putere lesa și a început să alerge și târându-mă cu putere după el, am intrat pe ușa unei clădiri de vizavi și ne-am trezit în mijlocul unei mulțimi de oameni: era o galerie de artă ce tocmai găzduia vernisajul expoziției de pictură și desen a unui tânăr artist. Pe perete zăresc tabloul bunicului, mă îndrept către acesta și în fața mea apare bunicul. Avea o privire jucăușă și

ce tocmai găzduia vernisajul expoziției de pictură și desen a unui tânăr artist. Pe perete zăresc tabloul bunicului, mă îndrept către acesta și în fața mea apare bunicul. Avea o privire jucăușă și un zâmbet larg îi inunda întreaga față. Mi-a spus că el a împrumutat galeriei tabloul pentru a fi expus, iar dispariția lui a fost o farsă, pe care a făcut-o cu scopul de a mă determina să vin și eu la vernisaj.

Am rămas și m-am bucurat de vernisaj și chiar dacă nu le-am arătat asta, le-am fost recunoscătoare bunicului și lui Farid pentru această zi minunată. Ce pot face un bunic pus pe șotii și un nas umed de cățel!] - Sebi

Joi, 7 septembrie 2023

Atelier de scriere cu **Ruxandra Cesereanu**

[X : INTJ

X= eu/2.

I introvertit
N intuitiv
T gânditor
J judecător

X : INTJ

ar fi Cartea mea. Nu pentru că o dețin (ceea ce nu e adevărat, viața mea nu ar mai avea rost dacă ar exista o asemenea monstruoșitate), ci pentru că sunt eu. Toată. Iar asta mi se pare mai înfricoșător decât orice arătare dintr-un film horror. Dar mi-ar plăcea să o dețin. M-ar durea probabil, să citesc din mine așa cum citesc basme. Cu toate că sunt departe de a fi un basm, și mai degrabă spre ideea de distopie.

X : INTJ

pentru că, pe lângă Alexia, sunt X.
și pentru că INTJ e tipul meu de personalitate.

X : INTJ

e o carte mică de poezii, de povestiri, de eseuri. Coperta?

Nimic interesant.

Poate mai ciudățică, dar atât.

Atât?

Nu. Deschide-o. Pare scufundată în miere. Nu înțelegi nimic? Știi. Așa și trebuie. Chiar crezi că ai acces așa ușor la explicațiile legate de mine? Pe o parte a filei, se continuă o poveste. Pe cealaltă, alta. Și tot așa. Îți pierzi mințile? E doar un text palimpsest, liniștește-te, de ce te agiți? Nu e Cartea de Nisip (încă). Sunt eu, iar eu sunt dublă. Înțelegi acum că nu vei înțelege niciodată?
] - Alexia

.....
[O carte stranie care mi-ar plăcea să existe este una care este diferită în fiecare exemplar. Personajele și universul rămân mereu la fel. Începutul și sfârșitul sunt identice în fiecare carte, dar întâmplările diferă. Astfel, cititorii pot trăi din nou și din nou magia primei lecturii, alături de personajele preferate.] - Andreea

.....
[O carte care mi-aș dori să existe este „Cartea vieții”. Ceea ce este atât de special la ea este puterea ei de a aduna toate lecturile unui cititor, permițându-i să le recitească oricând, retrăind strările și emoțiile legate de acea carte. Cu siguranță fiecare cititor ș-a dorit măcar o

dată să simtă din nou fiorul primei lecturi sau curiozitatea satisfăcută doar de încheierea cărții preferate. Acesta carte ar fi un fel de bibliotecă, o colecție ambulantă de amintiri și cărți, care ne-ar permite să ne observăm maturizarea prin intermediul unor lecturi reprezentative pentru caracterul nostru. „Cartea vieții” ar deveni o modalitate de a ne conecta cu propriul sine, revenind la o anumită etapă a vieții, aflată în strânsă corelație cu o anumită lectură.] – Claudia

[Cartea cu cotor albastru-închis îți sare în ochi din orice unghi ai privi rafturile bibliotecii. Dar, stai! Cu fiecare pas pe care-l faci spre ea, nuanța se schimbă cu viteza picăturilor de ploaie care cad pe luciul unei ape liniștite. Astfel, ajungi să descoperi contopirea nuanțelor de albastru-închis asemeni mărilor pe care cutreiera Cristofor Columb, cu frumosul albastru-misano ce se așterne precum o pătură pe împrejurimile Neapolelui, învăluite cu un verde-smarald ce te duce cu gândul la aventurile lui Dorothy în Orașul de Smarald. Metamorfoza culorilor te face să pui mâna pe ea și atunci când o atingi mâna parcă se afundă printre firele de nisip fin ale unei plaje însorite, iar zgomotul făcut de rășfoirea filelor este asemenea valurilor mării.

La o privire atentă se observă imediat că literele se amestecă asemenea unor bucățele de sticlă din interiorul unui caleidoscop, creând încontinuu cuvinte și fraze noi ce aparent nu au noimă. Dar dacă le citești în ordine inversă, descoperi o serie de ghicitori al căror răspuns este cheia spre următoarea pagină care continuă povestea.

Din loc în loc apar și ilustrații realizate cu așa măiestrie, încât chiar dacă sunt fantastice ele par a fi reale. Minunăția acestei cărți e că povestea sa este fără de sfârșit și curiozitatea cititorului este ținută trează, devenind subjugat de aceasta fără a mai putea să o lase din mână.] – Sebi

Au fost încercări dificile, ca de fiecare dată, iar noi, ucenicii, trebuind să ne îndeplinim nevoia de joc, în roluri de cercetători și colecționari de obiecte, litere, sentimente și vise, am trecut cu ajutorul imaginației și puterea prietenilor care s-au legat prin ușile și ferestrele probelor, la final rămânând cu o experiență de neuitat.

În drumul spre casă, pe de-o parte ne bucuram că revenim printre cei dragi și pe de altă parte trăiam sentimentul unei despărțiri de care-mi voi aduce aminte cu plăcere. Sperăm că ne vom afla printre ucenicii solomonari și la *Lecturiada* următoare, ca să continuăm ce am început la Cluj în anul 2023.

***Alexia Ciobănuț, Andreea Teleșpan, Claudia Teleșpan, Sebastian Caminschi,
clasa a IX-a***

ANCHETĂ: La ce bun voluntariatul?

Din dorința de a afla ce anume îi motivează pe tinerii care participă, în număr mare, la programele de voluntariat, am realizat această anchetă în rândul lor. Au răspuns la întrebări: Claudia Teleşpan, Daria Ilisei, Iris Neacșu, Paula Ittu, Maria Lupean, Alexia Ciobănuț, Ariana Negoescu, Andreea Măndiță-Dalban și subsemnata.

1. Care au fost motivele pentru care ai ales voluntariatul? Ce așteptări ai avut în acest sens?

♦ Am decis să fiu voluntară, în primul rând, fiindcă îmi doream să simt că îi ajut pe cei din jurul meu și că pot aduce o contribuție, oricât de mică, într-un proiect complex. Pandemia și, apoi, clasa a VIII-a m-au îndepărtat de viața socială și culturală a orașului, iar, pentru mine, voluntariatul a însemnat, din acest punct de vedere, o încercare de reconectare cu Sibiul. Un alt motiv a fost dorința de a cunoaște alți tineri și de a-mi descoperi noi pasiuni, în afara școlii. Recunosc, pentru mult timp am privit voluntariatul ca o activitate care te implică direct în viețile celor în nevoie, transformând-o într-o interacțiune fragilă unde este nevoie de răbdare și blândețe, trăsături pe care nu pot să spun că le posed din plin. Acest mod de gândire m-a determinat să ezit în decizia de a deveni voluntar. Însă, după primele mele experiențe, am ajuns la concluzia că poți influența viața cuiva și fără a interacționa direct cu acea persoană. *(Andreea Teleşpan, clasa a IX-a E)*

♦ Am ales să devin voluntar, deoarece consider că mă va ajuta foarte mult în viitor. Voluntariatul simulează, într-un mod mai realist decât școala, atmosfera în cadrul unui loc de muncă, oferindu-mi șansa de „a trăi” ziua normală de lucru a unui adult, cu siguranța opțiunii de a renunța. Totodată, pe parcursul voluntariatului mi-am dezvoltat abilitățile sociale și lingvistice, interacționând cu persoane noi și diferite de cercul meu de prieteni. La început, eram pregătită pentru muncă fizică, dar, pe parcurs am înțeles că voluntariatul este, în principal, despre a cunoaște oameni noi și despre a lucra în diferite medii. Astfel, voluntariatul a reprezentat, pentru mine, oportunitatea de a ieși din zona de confort și de a mă pregăti pentru viața de adult. *(Claudia Teleşpan, clasa a IX-a E)*

♦ Am ales voluntariatul, deoarece des mi se spune că sunt prea timidă și că ar trebui să mă deschid mai mult. Așadar, am dat o șansă acestor activități pentru a-i descoperii pe alții, dar în special pe mine. Pot spune cu siguranță faptul că de când m-am implicat mai mult în voluntariat, am cunoscut mai mulți oameni, am devenit mai sociabilă și m-am distrat alături de noii prieteni, pe care nu cred că i-aș fi întâlnit altfel. *(Daria Ilisei, clasa a IX-a I)*

♦ Adevărul este că am ajuns la primul meu voluntariat din pură coincidență, am ajuns mult prea devreme la prima întâlnire Astra Adolescenți 2022 și am nimerit în mijlocul ședinței voluntarilor. Am primit un ecuson de voluntar, dar mi-a fost prea frică să vorbesc și să spun că de fapt nu sunt voluntară, ci doar am ajuns mult prea devreme. Fiindcă m-am simțit bine, mi-am făcut și eu contract de voluntar chiar în ziua aceea. Mă așteptam să fiu înconjurată de alți adolescenți care îmi împărtășesc pasiunea pentru lectură da, dar cu siguranță nu m-am așteptat să îmi fac atâția prieteni și să mă simt așa în largul meu când sunt acolo. *(Iris Neacșu, clasa a IX-a I)*

♦ Am ales să devin voluntar, deoarece am vrut să fac parte dintr-o echipă care încearcă să ajute lumea atunci când are nevoie. Fiind cunoscut faptul că Sibiul este un oraș cu o identitate culturală, mi-am dorit să asist la evenimente de acest gen, dar și să sprijin desfășurarea lor. *(Maria Lupean, clasa a IX-a I)*

Foto: Claudia și Andreea Teleşpan, Astra film 2023 (9 – 1 octombrie)

♦ Am ales voluntariatul pentru că îmi doream să trăiesc experiențe noi, să îmi îmbogățesc cunoștințele culturale, să îmi dezvolt abilitățile de comunicare și de lucru în echipă și, mai ales, să îmi fac prieteni noi. *(Paula Ittu, clasa a IX-a I)*

♦ Am luat în considerare voluntariatele începând din clasa a VIII-a, fiind însă conștientă că participarea mea în astfel de programe va fi amânată până în momentul în care voi susține examenul. Am văzut clasa a IX-a ca pe o oportunitate de a experimenta cât mai mult în ceea ce privește activitățile extracurriculare, pentru a descoperi treptat calea pe care o voi alege după terminarea liceului și pentru a mă conecta, într-un fel sau altul, la societatea în care trăiesc. De aceea, plină de entuziasm, am fost primită cu brațele deschise în lumea teatrului de către echipa de voluntari de la Teatrul pentru Copii și Tineret GONG și de către cea din cadrul FITS (Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu), în prezența cărora am uitat de temerile mele anterioare. *(Alexia Ciobănuț, clasa a IX-a E)*

♦ Am ales voluntariatul pentru a mă dezvolta atât pe plan personal și profesional, cât și pentru a cunoaște persoane noi. Chiar dinainte să mă înscriu, mă așteptam să fiu înconjurată de persoane prietenoase și responsabile, și, din fericire, colectivul în care mă aflu dă dovadă de aceste două calități. *(Andreea Măndiță – Dalban, clasa a IX-a A)*

♦ Am decis să particip la activități de voluntariat deoarece doream să mă implic mai mult, să-mi las amprenta pe unde merg și să mă pot uita înapoi cu mândrie la ceea ce am reușit să fac în anii de liceu. *(Ariana Negoescu, clasa a IX-a D)*

Foto: Voluntariat Artmania festival 2024
(26 – 28 iulie)

2. Care a fost cea mai provocatoare sarcină în activitatea ta de voluntar?

♦ Pentru mine, cea mai provocatoare sarcină în activitatea mea de voluntariat a fost începutul. Săptămâna de dinaintea primei mele activități ca voluntar la Biblioteca Județeană Astra a fost plină de nerăbdare, dar și de puțină teamă. Nu știam la ce să mă aștept, ce se aștepta de la mine. Știam că prima impresie contează cel mai mult și îmi doream ca prima mea activitate să decurgă perfect. De aceea, deși tocmai începuse vacanța de vară, m-am trezit foarte devreme, pentru a avea timp să mă pregătesc (fizic și psihic), pentru una dintre cele mai importante întâlniri din viața mea de adolescent. Bineînțeles, am ajuns cu jumătate de oră înainte de ora stabilită, iar acest lucru, împreună cu prezența unor colegi, mi-a atenuat emoțiile. În final, totul a decurs foarte bine, iar acum mă amuz de fiecare dată când îmi amintesc de acea săptămână. *(Andreea Teleşpan, clasa a IX-a E)*

♦ După părerea mea, în orice activitate din cadrul unei echipe, cea mai dificilă sarcină este întotdeauna prima, întrucât ajustarea la dinamica colectivului, înțelegerea cerințelor și a așteptărilor pot reprezenta provocări inițiale. De exemplu, în prima mea zi în calitate de voluntar la „Târgul Meșteșugarilor” din Muzeul Astra, nu știam la ce să mă aștept. Am fost uimită de volumul de muncă și de atmosfera încărcată de graba specifică deschiderii unui eveniment. Însă, pe parcursul săptămânii, cu ajutorul coordonatorilor, am reușit să-mi îndeplinesc sarcinile cu eficiență și dexteritate. *(Claudia Teleşpan, clasa a IX-a E)*

♦ Una dintre cele mai provocatoare sarcini a fost aceea când eram nevoită să anunț o veste rea persoanei din fața mea. Un simplu „Vă rog să nu mai vorbiți în sală!” sau „Nu aruncați gunoaie pe jos!” părea destul de înfricoșător, deoarece mă temeam de un posibil

scandal, indiferent dacă ar fi fost vina mea sau nu, dar de fiecare dată am reușit să fac față provocării și până acum nu am avut probleme. (Daria Ilisei, clasa a IX-a I)

♦ Cred că cel mai greu mi-a fost să îmi depășesc timiditatea și să devin mai sociabilă. Pentru cele mai multe programe de voluntariat este nevoie să interacționezi cu oameni și să lucrezi în echipă cu ceilalți voluntari. Când am început voluntariatul la Teatrul pentru Copii și Tineret GONG din Sibiu, m-am confruntat destul de mult cu timiditatea, dar cu timpul am devenit mai încrezătoare și mai deschisă. (Iris Neacșu, clasa a IX-a I)

♦ Pe durata Festivalului Internațional de Film Documentar, ASTRA Film Documentar, am fost implicată în realizarea mai multor sarcini, dar cea care mi s-a părut cea mai solicitantă a fost atunci când a trebuit să supraveghez și să coordonez copiii cu vârste mai mici. Gălăgioși și entuziaști, copiii necesitau întreaga mea atenție, ca nu cumva să pățească ceva. Dar, cu blândețe și cu umor, am reușit să depășesc momentele de tensiune. (Maria Lupean, clasa a IX-a I)

♦ Cred că cea mai provocatoare activitate din sarcina mea de voluntar la Astra Film Documentar a fost când am întâmpinat o problemă tehnică. În broșura festivalului apărea un film care urma să se deruleze într-o altă sală, dar la aceeași oră. Oamenii au devenit furioși, întrebând alarmați de ce nu începe filmul. Mi-am păstrat calmul și, alături de colegii mei, am reușit să îi conducem pe toți în sala corectă, cu o întârziere de doar câteva minute. (Paula Ittu, clasa a IX-a I)

♦ În calitate de voluntar al Teatrului pentru Copii și Tineret GONG, am participat la Festivalului Tânăr la Sibiu, care s-a desfășurat în perioada 2-12 noiembrie 2023, reunind nu numai companii de teatru din țară, ci de prin toate colțurile lumii (Turcia, Franța, Germania, Argentina etc.). Vă mărturisesc că am fost surprinsă de faptul că mi s-a încredințat o sarcină atât de provocatoare, și anume de a mă asigura de succesul trupei din Turcia, Atta, ceea ce propune asistarea lor pe tot parcursul festivalului. Alături de colega mea, am însoțit echipa atât la pregătirea spectacolului, cât și în timpul acestuia, beneficiind de oportunitatea de a urmări un spectacol inedit, pentru și cu bebeluși. Pe scurt, aceștia au fost invitați să se alătore dansatoarelor spre a explora spațiul care se va transforma de la monocromatic la multicolor, de la plat la spațial, fiind liberi să decidă singuri când să se întoarcă la părinți (care au fost rugați să stea pe margine). Sarcina noastră consta în redirectionarea bebelușilor care se aventurau înafara zonei sigure, ceea ce a presupus multă răbdare și atenție, spre a nu-i speria pe cei mici. (Alexia Ciobănuș, clasa a IX-a E)

♦ Cele mai provocatoare sarcini din activitatea mea de voluntar au fost cele neprevăzute desigur, însă cu timpul înveți să le faci față și să găsești soluții în cel mai scurt timp posibil. (Andreea Măndiță – Dalban, clasa a IX-a A)

♦ Cel mai dificil pentru mine a fost să ajung să mă simt confortabil printre colegii de voluntariat, având în vedere faptul că nu eram obișnuită să lucrez în echipă. Din fericire, aceștia au fost prietenoși și primitivi, iar timpul petrecut cu ei a ajuns să mă încânte. (Ariana Negoescu, clasa a IX-a D)

3. Cum reușești să ții în echilibru sarcinile școlare, voluntariatul și viața socială?

♦ În principal, îmi organizez activitățile în funcție de nivelul de prioritate. Desigur, școala vine mereu pe primul loc. De exemplu, încerc să îmi planific voluntariatul astfel încât să nu interfereze cu programul școlii. În acest sens, particip la activități doar în afara orelor și, pe cât posibil, în perioade cât mai lejere din punct de vedere al sarcinilor școlare. Deseori, voluntariatul devine și o activitate socială, în care pot să îmi consolidez conexiunile actuale, dar și să cunosc oameni noi. Astfel, timpul petrecut la voluntariat devine o parte importantă a vieții sociale, în care se formează prietenii care pot dura toată viața. (Andreea Telespan, clasa a IX-a E)

♦ Gestionarea sarcinilor școlare, a voluntariatului și a vieții sociale poate fi o provocare, dar, dacă îți stabilești prioritățile și îți planifici timpul, poți să ții în echilibru toate aceste activități. Deoarece activitățile școlare sunt cele mai importante, încerc să-mi organizez timpul astfel încât voluntariatul să nu se suprapună cu programul școlar și nici să nu-mi influențeze negativ performanțele. Astfel, reușesc să-mi îndeplinesc toate sarcinile cu succes. De multe ori, voluntariatul devine o ocazie de a socializa cu alți tineri de vârsta mea și de a crea noi prietenii. *(Claudia Teleşpan, clasa a IX-a E)*

♦ Nu îmi este ușor, mai ales când sunt voluntară la festivaluri și prezența mea este obligatorie zilnic. Totuși iau școala în serios. Încerc să nu îmi programez activitatea de voluntariat în timpul acesteia, temele le fac cât mai repede posibil, în orice oră liberă pe care o am la dispoziție. De exemplu, dacă sunt nevoită să învăț pentru a doua zi o lecție, îmi acord o oră - două oriunde găsesc liniște pentru a repeta. Cât despre viața socială, pe parcursul voluntariatului ești înconjurat de o mulțime de oameni, astfel încât menținerea acesteia nu reprezintă o problemă. *(Daria Ilisei, clasa a IX-a I)*

♦ O să recunosc că nu este ușor, mai ales dacă ai și alte hobby-uri sau practici un sport, dar nu este imposibil. Ești nevoit să faci des compromisuri și trebuie să îți cunoști foarte bine prioritățile, fiindcă nu vei putea să faci totul, nu poți merge și la voluntariat și la toate olimpiadele și să ieși zilnic o oră sau două cu prietenii. Totuși cred că merită timpul pe care îl sacrifici. Viața socială și voluntariatul ajung inevitabil să se intersecteze și la fel ca la școală s-ar putea să îți întâlnești unii dintre cei mai buni prieteni acolo. *(Iris Neacșu, clasa a IX-a I)*

♦ În mod cert a fost o perioadă extrem de aglomerată, fiind nevoie să îmi organizez foarte bine timpul pentru a reuși să mă achit de toate sarcinile, dar și să pot socializa cu prietenii mei. Pe de altă parte, deși este destul de epuizant, aș repeta această experiență provocatoare, dar și frumoasă în același timp. *(Maria Lupean, clasa a IX-a I)*

♦ Nu este atât de greu pe cât pare. Activitățile se desfășoară la o oră-două după terminarea programului de la școală, timp în care am timp să învăț și să îmi fac temele. Atât la școală, cât și la voluntariat socializez cu persoanele din jurul meu pentru a rezolva anumite sarcini sau în scop personal, în timpul pauzelor. *(Paula Ittu, clasa a IX-a I)*

♦ Cu siguranță, prioritizarea m-a ajutat mereu să găsesc o cale de echilibru din multe puncte de vedere, iar în acest caz am considerat școala ca fiind cea mai importantă. Încerc să nu suprapun activitățile legate de voluntariat cu orele de școală, pentru că îmi place să am siguranță și ordine în ceea ce fac, din moment ce astfel cresc productivitatea. Cât despre viața socială, mereu găsesc feluri în care să-i acord timp, fiindcă sunt conștientă de esențialitatea ei în viața mea. *(Alexia Ciobănuț, clasa a IX-a E)*

♦ Când vine vorba de menținerea echilibrului dintre sarcinile școlare, voluntariat și viața socială, pot spune că cele mai importante principii sunt stabilirea priorităților și organizarea timpului. Astfel, îmi organizez un program bine pus la punct și dacă mi se suprapun două sarcini sau activități o voi prioritiza pe cea pe care o consider mai importantă. *(Andreea Măndiță – Dalban, clasa a IX-a A)*

♦ La început a fost puțin mai greu să mă obișnuiesc cu noile schimbări, dar cu trecerea timpului am reușit să învăț cum să mă organizez eficient, în așa fel încât activitățile extracurriculare și sarcinile școlare să nu fie prea obositoare. Sigur, nu este ușor, dar fiecare ajunge să-și creeze o rutină care i se potrivește, așa că răbdarea este calea. *(Ariana Negoescu, clasa a IX-a D)*

Voluntari în cadrul Festivalului Tânăr de la Sibiu, 2-12 noiembrie 2023

Teleşpan Claudia, clasa a IX-a E

recenzii

Cronică de spectacol

„Pescărușul”, A. P. Cehov

18. 11. 2023 – o nouă premieră la Teatrul Național „Radu Stanca” din Sibiu a adus în atenția publicului una dintre cele mai cunoscute piese scrise de dramaturgul rus A. P. Cehov, „Pescărușul”. Producția regizată de Dumitru Acriș a pulverizat, pentru aproape trei ore, toate legăturile cu lumea cotidiană. Chemat pe scenă, alături de actori, publicul a avut parte de o experiență teatrală intensă, vibrantă, aproape tactilă, fiecare dintre cei prezenți având impresia că devine personaj-actor în această piesă.

Artistul bun dă expresie frumosului. Artistul extraordinar știe că frumosul se manifestă în mai multe moduri. Artistul extraordinar e deseori ca un pescăruș în colivia artistului bun. Treplev e ca un pescăruș în colivia Irinei Arkadina. Nina e ca un pescăruș în colivia lui Trigorin.

Nina (interpretată de Alexandrina Grecu) - Mereu muza, opera, niciodată creatorul, artistul, în ochii celorlalți. Vrea să devină actriță, dar înțelege ea cu adevărat jertfa creatoare? Vede oare dincolo de beatitudinea de moment a celebrității? La începutul piesei, răspunsul la ambele întrebări este nu, fiindcă Nina apare ca o tânără sărmană, pudică și naivă (cel puțin așa am perceput-o eu), care se lasă sedusă de faima scriitorului **Trigorin** (interpretat de Ciprian Scurtea), confundând sentimentul de dragoste cu cel de admirație. Trigorin va profita de puritatea fetei, dezumanizând-o prin transformarea ei într-o banală instanță narativă – scena în care scriitorul înșiră fraze pe corpul tinerei de parcă ar fi o pagină albă de caiet a rămas întipărită în mintea mea și va rămâne cu siguranță una dintre cele mai bune modificări făcute de regizor pe care le-am văzut. Dintr-o persoană într-un personaj. Dintr-o față într-o femeie.

„Un subiect pentru o scurtă povestire: pe malul unui lac trăiește din copilărie o fată tânără, așa, ca dumneata. Iubește lacul ca un pescăruș și e fericită și liberă ca și el. Dar vine din întâmplare un om, o vede și, așa, din lipsă de altceva, o nimicește ca pe acest pescăruș.”

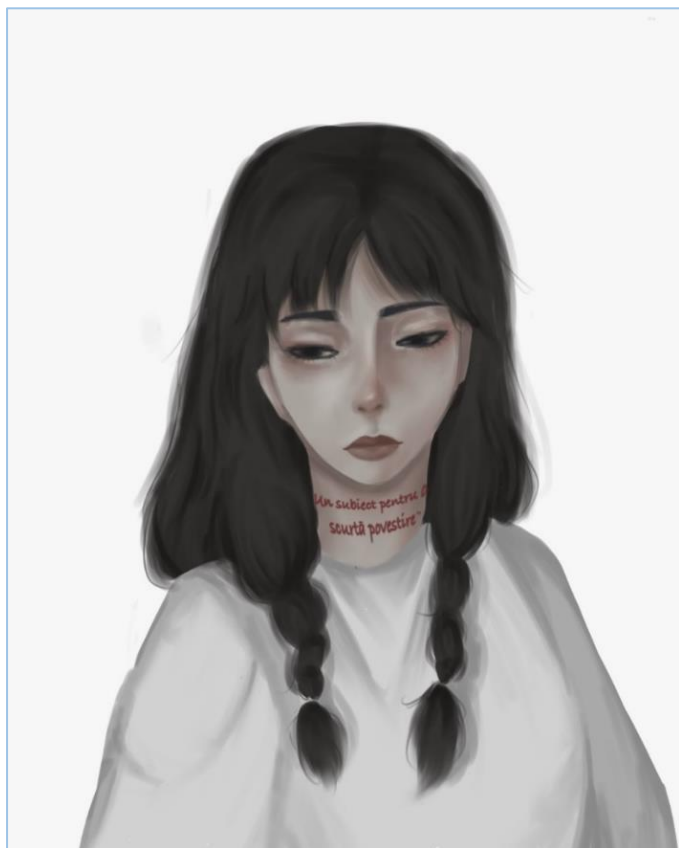
Nina nu știe să iubească. Crede că-l iubește pe Treplev, dar nu îl înțelege și nu vrea să-l înțeleagă. Crede că-l iubește pe Trigorin, dar pentru el ea e doar o admiratoare simpatică (probabil penibilă) și un potential personaj. Actrița de pe scenele din Moscova, însă nu e aceeași Nina. E o altă Nina, lipsită de prospețimea și fericirea celei care i-a inspirat pe cei doi artiști, așadar Treplev nu își mai recunoaște iubita de odinioară. Acea Nina nu va mai exista decât în povestirea lui Trigorin.

Treplev (interpretat de Iustinian Turcu) - Mereu fiul mării actrițe **Irina Arkadina** (interpretată magistral de Ofelia Popii), niciodată artistul, scriitorul, în ochii celorlalți. El e reprezentantul artiștilor idealști, așadar îl respinge pe Trigorin, scriitorul conservator, pe care publicul îl receptează mai ușor. Debutul lui ca scriitor e un eșec, pentru simplul fapt că piesa sa de teatru nu e luată în serios de mama lui și de prietenii ei, fiindcă nu-i înțeleg ideile abstracte. În schimb, toate încurajările se îndreaptă către Nina, care a interpretat mediocru monologul lui Treplev. Tânărul se zbate să-și îndeplinească idealul, dar în mod firesc nu poate ajunge prea departe fără sprijinul mamei (care, țineți cont, vă rog, ar fi putut să-i asigure o carieră strălucită, dacă nu ar fi fost o egocentristă).

Impresionant mi s-a părut că actorul a reușit să reprezinte cu acuratețe coborârea în disperare a lui Treplev, printre dramele romantice cu Nina, relația incredibil de toxică cu propria mamă și lipsa de validare a identității de creator, până la sinucidere – act care a fost anticipat în scena în care tânărul împușcă un pescăruș și îl aruncă în fața Ninei și a lui Trigorin. Treplev e un personaj tragic pe care l-am îndrăgit încă de la lectura inițială a piesei; e un nonconformist, reprezentând perfect elanul juvenil, dar și pe cel artistic.

Ce mai rămâne din pescărușul împușcat, înafară de penele lui pătate de sânge? Și ce mai rămâne din artistul neînțeleș, înafară de operele lui pătate de sânge?

Text și grafică: *Ciobănuț Alexia, clasa a IX-a E*

“Vara în care mama a avut ochii verzi”, de Tatiana Țibuleac

Romanul „Vara în care mama a avut ochii verzi” de Tatiana Țibuleac a apărut în anul 2017 la Editura Cartier și uimește prin capacitatea de a fermeca cititorii de toate vârstele. Acțiunea se construiește în jurul conflictului dintre o mamă și fiul adolescent. Relația lor, poate mai violentă decât una tipică, este prezentată cu sinceritatea caracteristică adolescenților, autoarea reușind să capteze toate trăirile din interiorul unei familii disfuncționale.

Încă de la început, titlul induce o stare nostalgică care ne amintește de o vară petrecută într-o fericire lentă, relaxantă din care a mai rămas doar imaginea persoanei iubite. În acest caz, un sătuc din Franța devine locul atemporal, rupt de realitate, care îi va găzdui pe mamă și pe fiul ei. Primele pagini distrug brutal acest tablou idilic, cufundându-ne, în schimb, în ura distrugătoare pe care o simte naratorul, Aleksy, față de mama sa: „*Eu aș fi dat-o la fiare vechi și aș fi început cu părul.*”

Protagonistul înfățișează, într-o oarecare măsură, un portret exagerat al adolescenței, așa cum este deseori descrisă: furioasă și violentă fără motiv, îndemnând la ură și (auto)distrugere. Am început să îl detest pe Aleksy tocmai fiindcă trăirile sale furtunoase și atitudinea dezagreabilă sunt justificate doar de „nebulia” sa, părând, de fapt, că nu are niciun motiv rezonabil pentru felul în care se comportă. Limbajul grosolan ajută la conturarea personalității dezgustătoare a protagonistului. Însă, modul aproape poetic în care descrie înfățișarea (în special ochii) mamei dezvăluie o parte din sufletul viitorului artist care este, concomitent, și ultima rămășiță din copilul de altădată: „*Ochii mamei erau resturile unei mame frumoase*”. În realitate, atitudinea rebelă este doar o fațadă, menită să ascundă, sau să repare, rana produsă de indiferența mamei într-un moment traumatizant.

Foto: Maia Loloiu, clasa a X-a E

Pe măsură ce acțiunea cărții evoluează, simțăminteale băiatului se schimbă: ura se transformă într-o toleranță rece, iar dezgustul la vederea mamei dispare, apărând ceva care seamănă cu iubirea unui fiu. Aleksy începe să își ierte mama bolnavă, atrăgând, de asemenea, și compasiunea mea. A fost, oare, inevitabila moarte a mamei cea care a produs această schimbare? Sau, poate, băiatul a obosit să își petreacă viața înecat în furie și ură? Cert este că boala mamei a reprezentat un impuls destul de puternic pentru a reconstrui relația celor doi. Deși romanul prezintă o situație fictivă, autoarea descrie realitatea din multe familii: copii neglijați și rude înstrăinate care sunt aduși împreună doar de amenințarea morții sau, mai bine spus, dorința de a trece în neființă lipsiți de regrete. Moartea este „cel mai probabil lucru care i se întâmplă unui om” și, totuși este singura care are puterea de a reîntregi familiei. Aleksy, adolescentul aflat la început, și mama, așteptând sfârșitul, reprezintă două fețe ale aceleiași monede - privind în părți opuse, dar având origini comune. Cartea „Vara în care mama a

avut ochii verzi” spune o poveste despre iertare și regretul unei vieți.

Telespan Andreea, clasa a IX-a E

fotografii

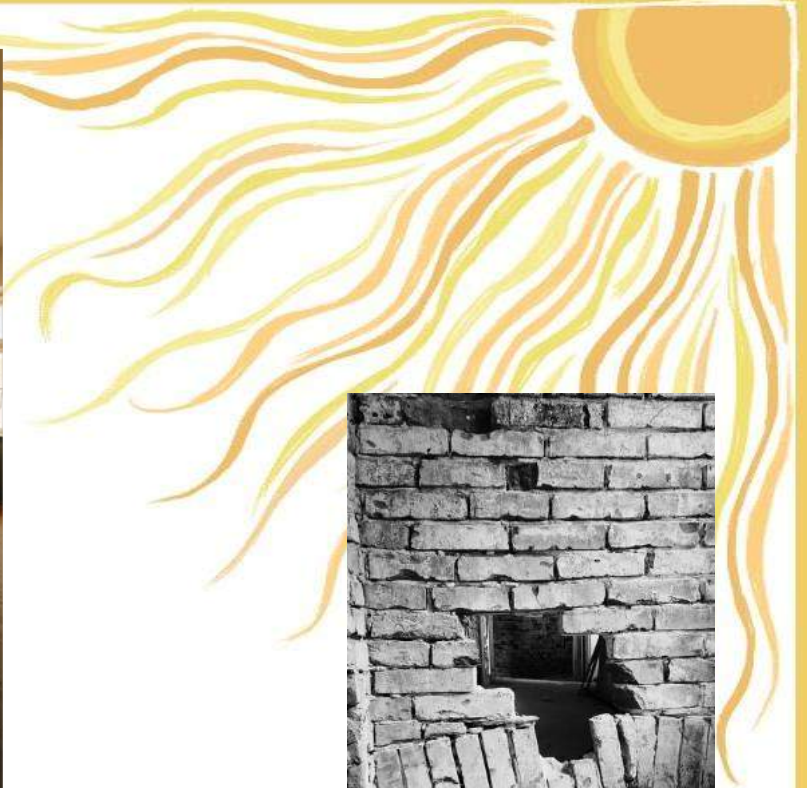

Foto: *Loloiu Maia, clasa a X-a E*

